

[Johs. Christiansen.]

støtte til forskeres studierejser, om løningsmæssig sikkerhed under studieorlov, om forøgelse af videnskabelige bibliotekers kapacitet, om øget bidrag til Rask-Ørstedfondens virksomhed og om yngre videnskabsmænds adgang til stillinger indenfor det højere skolevæsen. Derefter fulgte en periode hvor kommissionen, om jeg så må sige, gik i hi. Jeg skal ikke her nærmere efterforske grunden dertil, men kun udtale min beklagelse af, at kommissionen ikke fortsatte i samme tempo som i sine første to arbejdsår.

I fjor lykkedes det, som ærede medlemmer vil erindre, at gennemføre loven om et videnskabsfond. Det var en landvinding, der måtte hilses med glæde. Men — og her kommer jeg da til det spørgsmål, som jeg gerne vil stille det tidligere medlem af kommissionen, den højtærede undervisningsminister —: Hvad er årsagen til, at kommissionen på ny synes at være gået i hi? Der er stadig store problemer for kommissionen at undersøge og navnlig at tage stilling til. Der er i første række de problemer, som står i forbindelse med de lokaliteter, videnskabsmændene har behov for for på forsvarlig vis at kunne varetage deres forskningsmæssige opgaver. Situationen er på dette område simpelthen den, at forskerne mangler arbejdsplads, eller sagt med andre ord: der er, efter hvad det stærkt fremhævedes under kommissionens indledende forhandlinger, et væsentligt behov for nye bygninger og udvidelser samt modernisering af bestående. Jeg forudser, at ministeren her vil henvide til, at boligbyggeri og militærbyggeri har haft en præferencestilling i de senere år. Men selvom man erkendte, at regeringen på disse områder havde mestret det muliges kunst, hvad jeg nu ikke sådan uden videre kan, ville der dog intet have været i vejen for at lade videnskabskommissionen arbejde videre, at lade den opstille et program, som det så blev lovgivningsmagtens opgave at tage stilling til.

Derfor gentager jeg: Er det ikke tanken snarest at lade kommissionen genoptage sit arbejde, og i benægtende fald: hvorfor ikke?

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede forsvarsminister. Det forekommer mig, at der er ved at blive lovlig livligt indenfor hans administrationsområde. Mini-

steren befinder sig sikkert heller ikke helt vel derved, for også her har det gamle ord formentlig ret, at den lever vel, som lever stille. Stilhed er imidlertid ikke netop det ord, man tør anvende, hvis man vil karakterisere tilstanden indenfor forsvaret. Tværtimod har snart sagt hver dag sin affære. Det kan skyldes to forhold, dels at det rasende tempo i oprustningen har overbelastet nerperne hos dem, der har et ansvar at røgte, dels at den, i hvis hånd alle tråde samles, d. v. s. ministeren, i mere eller mindre grad har mistet det kølige overblik, der er en væsentlig forudsætning for at kunne udøve den fornødne myndighed. Dette er menneskeligt forståeligt og forsåvidt også menneskeligt tilgiveligt, men godt er det jo ikke, og man får tilgive mig, når jeg også ud fra disse forhold kommer til den konklusion, at alle parter ville have stået betydeligt bedre, hvis man var gået noget langsommere frem med oprustningen.

Nogle få eksempler vil klart belyse, at tilstandene indenfor forsvaret mildt sagt ikke er gode.

En meget tjenstivrig premierløjtnant sætter i den grad respekten for andres ejendom på spidsen, at en landmand ser sig foranlediget til at anvende selvtægt på så drastisk en måde, at der nu er kommet en retssag ud af det.

En sergent har under et af ham begået indbrud trukket sin pistol mod politiet og senere iøvrigt tilstået sig skyldig i ikke mindre end 22 indbrud rundt om i landet.

En korporal er nylig blevet idømt 15 dages skærpet arrest efter en affære med en overordnet.

En fenrik har indklaget en korporal for formasteligen at have tiltalt fenriken med De og oven i købet at have stået med hænderne i lommen under optrinnet.

I Itzehoe har de menige soldater klaget over, at befalingsmændene har forbeholdt sig en tre-fire af byens bedste restauranter, således at disse er stængt for de menige, som derefter er henvist til anden og tredje rangs beværtninger.

En oberst har henledt en lidet flatterende opmærksomhed på sig ved at forbyde musik-korpsets officerer at gå klædt som andre officerer.

En værnepligtig er blevet idømt 7 dages hæfte for ikke at møde til omskoling. Han forklarede, at indkaldelsesordren aldrig har